

paa sine Tegninger — disse fem-seks ulyksalige Blade, der havde magtstjaalet al hans Tanke og Vilje — da var det for ham, som om den Dødens Stilhed, der rugede over Huset, den Gravkulde, der trængte ned til ham gennem Loftet, spottede al hans Møje ved at minde ham om, hvor ringe og fattig selv den sejrrigste Skæbne blev overfor Dødens Vælde, hvor sekundkort selv det længste Menneskeliv var i Sammenligning med Intethedens Uendelighed.

Han havde slet ikke været hjemme hele det sidste Døgn. For at dræbe Tankerne havde han drevet om paa Kafeer og Billardstuer og havde tilbragt Natten i Selskab med en fremmed Kvinde, en af Gadens barmhjertige Søstre, og sad nu her med et tomt Glas — jaget gennem Byen af den ham fra Barndommen saa forhadte Lyd af Kirkeklokkerne, der havde forfulgt ham den hele Formiddag som en besværgende Mumlen. Aldrig følte han sig saa fredløs, aldrig saa mistrøstig og modløs som paa en saadan Helligdag, naar han gik mellem Gadernes lange Rækker af tilskoddede Butiker og saae alle Parker og Spasereveje fulde af søndagsglade Borgere. Her kom en fednakket Herre med Næsen i Sky og Hænderne bag paa Ryggen, — en Jurist (skønnede han), maaske en Aagerkarl, en Tyvekæltring, der i en eller anden Kirke havde hentet sig Absolution for Ugens Synder og nu luftede sit genfødte Menneske med en Havannacigar i Munden. Og der kom en anden fednakket Herre, en Tvillingbroder til den første, med en yppig, blond Dame under Armen og en henrivende lille Pige ved Haanden, — en lykkelig Familjefader, der havde fundet sit Kald her i Livet som Agent i Tinknapper eller maaske grundet en velsignelsesrig Eksistens paa